

Helen Verweg *Tsjongejongejonge*

Ze bezocht haar moeder zelden en 'alleen volgens afspraak'. Uren tevoren was ze dan onrustig bezig haar kleren uit te zoeken. Er moest toch op z'n minst één luchtige combinatie te vinden zijn die niet als een maliënkolder, een harnas, een ijzeren kuisheidsgordel om haar lijf begon te knellen zodra ze het huis van haar moeder betrad. Als ze dat -met een welgekozen truitje bijvoorbeeld- kon voorkomen, dan zou ook haar tong niet in hout veranderen en het bloed niet als stroop door haar hersenen gaan stromen. Dan zou ze niet machteloos zwijgen terwijl haar moeder triomfantelijk honderduit vertelde over dingen waarnaar ze niet kon luisteren. Vandaag -geen afspraak- belt ze aan. Een opwelling. Terwijl haar moeder zich wantrouwend afvraagt wat ze komt doen, verbaast zij zich over haar kleren die niet knellen, over haar tong en hersenen die honderduit vertellen. Over alles. Over de waarheid. Over de volledige waarheid. Eerst nog verontschuldigend als een kind dat bekent, maar algauw met de zelfbewustheid van iemand die schoon schip wenst te maken. Ze hoopt dat haar moeder naar haar toe zal komen, haar haar zal strelen en glimlachend niets anders zal weten te zeggen dan: 'Tsjongejongejonge, jij...'

Maar tegelijk weet ze beter. Haar moeder zal overeind komen als de godin der wrake en haar toeschreeuwen dat ze op moet donderen en dat ze deze dochter nooit-ennooit meer wil zien. Maar ze zal zich niet zomaar laten wegsturen. Die tijd is voorbij !

Als ze uitgesproken is blijft het stil in de kamer. Ze kijkt op de klok en telt de minuten die voorbijgaan. Dan zegt haar moeder: 'Zo stil als jij toch altijd bent. Waarom vertel je nooit iets?' Voorzichtig kijkt ze van de klok naar de vrouw die haar moeder is. Hoe ze daar bij het raam naar buiten zit te staren: te moe, oud en gebogen om overeind te komen. Ze loopt naar haar moeder toe, knielt voor haar neer en weet glimlachend niets anders te zeggen dan 'Tsjongejongejonge, u...'